

Erek Dağında Zihnime Takılan Bir Soru

Erek Dağını ziyarete gittiğimizde **Zernebad** suyuna bakan bir tepeciğin üzerine oturmuştum. Kalbimde türlü türlü hisler, aklımda binbir çeşit fikirler kaynaşıyor, coşuyordu. Acaba diyordum, kendi kendime,

“Hazret-i Üstad, neden İstanbul’daki o şaşaalı hayatı terketti? Bunun sebebi ve hikmeti sadece vatanında ölme arzusu olmasa gerekti. Neden etrafını saran o kadar kalem ve fikir erbabını bıraktı da inzivayı seçti? Ve yine, niçin içtimaî hayattaki o çok önemli vazifeleri bıraktı da bu ıssız dağlara, boş mağaralara çekildi?”

Yine soruyordum:

“Neden Van’a geldiği hâlde şehirde kalmadı da uzleti tercih etti? Ona münzevi yaşamayı tercih ettiren sebep ne idi? Bu dağlarda, bu mağaralarda bir sır mı; bir ilâhî muamma mı vardı?”

Birden düşünce ufkumda bir şimşek çaktı ve hakikatle aramdaki perdeleri kaldırdı.
Anladım ki:

Dağlar, mağaralar mübarekti, onlarda bilinmeyen bereket ve feyizler vardı. Evet dağlar ve mağaralar peygamberleri (as.), mürşidleri, mütefekkirleri zaman zaman misafir etmişlerdi.

Hz. Âdem (as.) Cennet’ten yeryüzüne teşrif ettiğinde, mübarek ayağının ilk bastığı yer Serendip Dağı olmuştu.

Hz. Nûh (as.) tûfandan sonra maiyetiyle birlikte Cûdi Dağında konaklamıştı.

Hz. İbrahim’in (as.), peygamberliğe giden nurlu yolu da mağaradan geçmişti.

Hz. Musa’yı (as.) kendinden geçiren İlahi nur Tur Dağı’nda tecelli etmişti. Kur’an-ı Azimüşşan da iki cihanın sultanı Hz. Muhammed (asm.)’in kalbine ilk defa Nur Dağındaki Hira mağarasında tulu etmişti. Sevr Dağındaki mağara da o mukaddes hicretin en tehlikeli anında Resûl-i Kibriya’yı (asm.) bağrına basmıştı.

Nebilere ilim ve irşadda vâris olan Veysel Karani, İmam-ı Gazali, Abdulkadir-i Geylani gibi bir çok mürşidler de hep dağları ve mağaraları seçmemişler miydi? O inziva

köşelerinde kim bilir nice envâra, esrara, tecellilere mazhar olmuşlardı?

Demek ki yalnızlığı ve uzleti ihtiyar eden sadece Üstad değildi. Başta Peygamberimiz (asm.) olmak üzere birçok peygamberler ve onların varisi olan büyük mürşitler hayatlarının belli bir döneminde uzleti seçmişler, ilâhî hikmetlere, rabbanî sırlara ve feyizlere bu dönemde fazlasıyla mazhar olmuşlardır. Ekseriyetle irşat vazifesi böyle bir dönemden sonra başlamıştır.

Şuda var ki, bu mekânlar günah ve isyanlardan uzak yerler olmaları sebebiyle, duaların ve ubudiyetlerin kabulüne ve kudsiyetine tesir etmektedir. Hatta Üstadımız "**Ben bu menzilleri yıldız saraylarına değışmem.**" diye bu hakikati en güzel şekilde nazara vermiştir. Ve bu adeti ömür boyu devam etmiş, hayatı boyunca başta Çam Dağı olmak üzere, temiz ve nezih yerleri ihtiyar etmiştir. Bu mekanlar bazı hakikatlerin ve eserlerin ilham kaynağı olmuştur.

Bu düşüncelerle başımı kaldırdım, karşımdaki Erek dağına baktım. Nazarım ufuklarda dolaştı, şahikalara kondu, sonunda mağarada takıldı kaldı. ..Acaba, o mürşidlere tecelli eden Rabbanî sırlar, Üstad'ımıza bu dağda, bu mağarada mı tecelli etmişti?! Kader-i İlâhînin onu şaşaalı cemiyet hayatından alıp buralara getirmesindeki sır, bu tecellilere mazhar olmasını sağlamak içindi. Sanki, hikmet-i İlâhiye onu, Hz. Resulüllah'a (asm.) hakiki bir varis kılmak için yolunu dağlardan, mağaralardan geçirmiş, hicrete mecbur etmişti.

Anlaşıyordu ki, Bediüzzaman Hazretleri şu Erek Dağını kendine mabed seçmiş, burada tefekkür ve ibadetle meşgul olmuş ve âlemi bu zaviyeden temaşa etmişti. Milyonlarca güneşleri, yıldızları bu rasathaneden seyretmişti. Yeryüzünü süsleyen şu dağları, ovaları, birbirini takip eden leyl ve neharları, rengarenk mevsimleri sahife sahife, yaprak yaprak okumuş ve Cenab-ı Hakk'ın isimlerinin, sıfatlarının, tecellilerini satır satır, nokta nokta tefekkür etmişti.

Molla Hamid Efendi'nin beni sofraya çağırmasıyla bu haletten ayrıldım. Yemeğimizi yedik. Arkasından, bir çay sohbeti başladı. Sohbetimizin mevzuu yine Bediüzzaman'dı. Ali Çavuş:

"Hocam, bu ocakta muazzez Üstad'ımızın misafirlerine nice çaylar demlemiştir. Şu çimenlerin üstüne nice sofralar koymuş kaldırmıştır. Kendisiyle birlikte nice namazlar eda etmiş, onun nice niyazlarına 'Âmin' demiştir. Nice sohbetlerinde bulunmuş, nice derslerini dinlemiştir." dedi.

Hamid Efendi'nin gözleri yaşarmıştı. Teessüründen içini çekti ve dudaklarından:

“Hey Aziz Üstad, bir zamanlar buralarda beraberdik. Şimdi kim bilir nerelerdesin, kimlerlesin?”

sözleri döküldü.

Her ikisi de çok hislenmişlerdi. O günleri sanki yeniden yaşıyorlardı. Onların bu hâlleri beni de duygulandırdı. O hadiseleri hayalen yaşadım. Bir süre konuşmadık. Sessizliği bozan ben oldum:

“Hiç düşündünüz mü?” dedim. “Peygamberlerin ve onların vazifesini deruhte eden büyük müşidlerin, müceddidlerin dağları ve mağaraları seçmelerindeki hikmet nedir?” Sualime yine kendim cevap verdim:

“Evet.” dedim, “Bu dağlara, mağaralara gidenler dönüşlerinde insanlığı, küfür, dalalet ve cehalet karanlıklarından kurtaran nurlar getirmişlerdir. Saâdet ve selamet, gaye ve dava, fikir ve düşünce getirmişlerdir.”

Molla Hamid Efendi:

“Evet, Hocam” dedi, “Doğru söylüyorsun. Ama Üstad’ımız, bu millete ve bu devlete yaptığı cihan-baha hizmetlere mukabil, takdir ve tebrik yerine tahkir ve tezyif gördü. Hâlâ da görmeye devam ediyor.”

“Haklısınız, teessürünüzü çok iyi anlıyorum.” dedim, “Fakat şurası da bir gerçek ki; gerek peygamberler, gerekse onların hakiki varisleri olan müceddidler, müşidler, müçtehidler küfürden, dalaletten ve sefahetten kurtarmaya çalıştıkları insanlardan çoğu kere, takdir yerine tahkir görmüşler, işkencelere maruz kalmışlar ve vatanlarından sürülmüşlerdir. Dağların ve şahikaların, şimşekleri üzerlerine çekip, yağmuru bağ ve bahçelere vermeleri gibi peygamberler ve müşidler de musibetleri, meşakkatleri yüklenmişler ve insanlığı fırtınalı kışlardan çıkararak asude baharlara ulaştırmışlardır. Muazzez Üstad’ımızın sürgünlere, hapsilere, zindanlara maruz kalmasında da böyle bir olsa gerek.”

Biraz heyecanlandılar ve Ali Çavuş şöyle dedi:

“Doğru Hocam. Demek ki, bu Risale-i Nur'daki hakikatler o zahmetlerin ve o sıkıntıların bereketiymiş.”

“Evet,” dedim, “Hakikaten de bu eserler, maruz kalınan musibetlerin bereketidir. Bu dağda, bu mağarada, Üstad’ımızın ruh dünyasında, fikir âleminde birer çekirdek olarak teşekkül eden hakikatlar, Isparta’nın bahçelerinde Barla’nın bağ ve dağlarında Risale meyvelerini vermişler.”

Bu izahlarımdan fevkalade memnun ve mesrur oldular.

Van’da uzun süre kaldım. Tanıştığım bütün Vanlılar Üstad’ın talebesi olmam dolayısıyla bana çok hürmet ediyorlardı. Büyük çoğunluğunun Risale-i Nur’dan haberleri yoktu. Bir gün:

“Siz Üstad’ı niye bu kadar seviyorsunuz. Ona neden bu kadar hürmet ediyorsunuz?..” dedim.

*“Üstad’ı sevmeyelim de kimi sevelim?” dediler, “**Birincisi**, Van, Bitlis ve havalisini Ermenilerden kurtardı. **İkincisi**, Cihan Harbinde buradakilerin çoğu muhacir olmuşlardı. O muhacirlerin mallarını, canlarını, çoluk-çocuklarını korudu. **Üçüncüsü**, biz Şeyh Said hareketine karışacaktık. Bizi o harekete karışmaktan alıkoydu. Üstad Bediüzzaman’ı sevmeyelim de kimi sevelim? Onu nasıl unutulalım? Biz onu sadece sevmekle kalmayacağız, aynı zamanda çocuklarımıza da onu sevmelerini tavsiye edeceğiz. Çünkü, hocalarımızdan işittiğimize göre bir hadis-i şerifte şöyle buyruluyor, “**İnsanlara teşekkür etmeyen, Allah’a şükretmez.**”*